

"Hvad mine modstandere måtte gøre, har de gjort til bunds ..."

Bruno Gröning, april 1952

Hvad mine modstandere måtte gøre, har de gjort til bunds, men ligeså har jeg gjort, hvad jeg måtte gøre.

Siden min opdukken og mit virke i offentligheden, kom utallige syge til mig, som i årevis var i lægelig behandling uden at blive helbredt, men endnu havde et håb om helbredelse. Disse syge blev fra lægelig side erklæret for uhelbredelige, og måtte dermed tålmodigt bære og gå deres lidelsesvej, og tilmed med de allerstørste smerter. Velkendte udtalelser fra lægerne var: Der kan vi ikke gøre noget, denne sygdom er endnu ikke 100% udforsket, og derfor uhelbredelig. Hvad vi kan, er fra tid til anden at lindre smerterne, men det er også alt.

I tusinder af år var millioner af læger i gang med at gøre forsøg på at bekæmpe sygdom eller at standse den. At tage smerterne var og er fremdeles umuligt i dag, hvad der er muligt, er at bedøve dem for en kort tid (timer). Hvad der ikke kan nægtes, er succes på enkelte små sygdomsområder. Men som altid blev de håbløst syge overladt til sig selv, og så hedder det, redde sig hvem der kan; men ve den, der forsøger at redde sig, eller blot tror på at blive reddet (Gröning).

Ved enkelte lægelige tjenestemænd hedder det sig, ve den, der stiller sig over vores viden og kunnen, og også kan det. Jeg forstår udmærket, at de nævnte ret længe må beholde deres ret godt betalte stilling, for, hvis de igen måtte udføre deres egentlige stilling i deres praksis, ville de ikke mere være i stand til det.

Lægereglementet siger, at lægen ikke må lade noget være uforsøgt for at hjælpe den syge, finde det rigtige lægemiddel, og tage det i anvendelse. Da lægerne for det meste ikke kunne erkende sygdommen, bliver det også svært at anvende det rigtige middel, men derfor lettere at forstørre sygdomsmulighederne. For sent erkendte sygdomme betyder alvorlig sygdom og død. Al lægernes virke og medikamenter er og bliver lovmæssigt beskyttet. Hovedsagen er, at lige meget om det er forkert eller rigtigt, hedder det: Jeg har forsøgt alt for at hjælpe den syge, men alle de anstrengelser og midler jeg tog i anvendelse, var forgæves.

Enhver fagligt udtrykt bortforklaring er retsligt beskyttet. Jeg kunne i min mangeårige praksis med rette anklage lægerne for, hvordan de har forsyndet sig overfor syge mennesker, og også for størstedelen er årsag til, at sygdommen er blevet uhelbredelig.

Mit fra lægelig side endnu udforskede område, burde efter min opdukken i offentligheden give lægerne megen interesse for at udforske og gå til bunds i det. At dette indtil i dag endnu ikke har været tilfældet, beviser, at lægevidenskaben ikke har lagt vægt på, i det mindste at lade den uhelbredeligt syge få hjælp (helbredelse), og der-

for heller ikke har ret til, og heller ikke kan indrømmes retten til, fortsat at råde over den uhelbredelige syge.

Den syge, som er blevet uhelbredelig, kan også for størstedelen sammenlignes med, hvis jeg for eksempel ikke erkender skaden på en motor, og den derfor for altid er blevet ubrugelig, og alligevel foretager forsøget på dog endnu at redde den. Ved dette forsøg bliver megen tid sat over styr, og så meget derved omarbejdet, at man tror, ved disse forsøg alligevel at have nået noget, og så igen forsøger at sætte den i funktion. Ved ibrugtagning af den videre forfuskede motor, sker der for det meste en større ulykke, som forårsager endnu mere skade. For den hidtidige fagmand er denne motor så værdiløs og ubrugbar, at den skulle smides i skrotbunken. Hvad skete der vel ved, om nu et menneske, som af fagmanden ikke anses for fagmand, får denne ophugningsklare motor givet som et værdiløst objekt, og igen sætter den i aktivitet. Vel vil giveren her være meget misundelig, for det første, fordi han har givet motoren væk, og for det andet over den skamlet på fagmanden, at han ikke var i stand til at sætte motoren i brugbar stand, hvad modtageren med lethed har været i stand til. Giverens misundelse er så stor, at han nu forlanger den forærede motor tilbage igen, eller i det mindste vil have den betalt. Modtageren vil med fuld ret hævde, at han har lov til at beholde motoren, da han for det første har fået den foræret, og for det andet igen har gjort den brugbar.

Dette kan der, hvis retten ikke rigtigt kender sagens sammenhæng, komme en stor sag ud af. Gennem de mange retssager, der må føres, viser det sig dog i sidste ende, at giveren ikke har noget krav på at forlange den bortgivne motor tilbage. Det er ganske logisk, at giveren på grund af den tabte retssag, gør alt for fortsat at bekæmpe den, der har fået gaven. For denne bekæmpelse er ham ethvert middel rigtigt.

I dette tilfælde kommer den ufuldkomne fagmand til den indsigt, at der endnu mangler meget i, at han bliver fuldkommen. Men når giveren er ærgerrig efter at blive fuldkommen i sin stilling, vil han ikke lade noget være uforsøgt, for at få ikkefagmanden ind i sin virksomhed, for fra ham at lære, hvad han aldrig har lært, og heller ikke kan lære fra den faglige side. For den genetablerede motor mangler der kun en kommunal registrering, for så vidt den er påkrævet.

Giveren og fagmanden kan tilsammen i mit tilfælde sammenlignes med et menneske fra lægevidenskaben, modtageren med mig, og motoren med en menneskekrop, der er blevet syg.¹

¹ I et radiointerview, som Norddeutscher Rundfunk sendte den 21.9.1949, benytter Bruno Gröning et lignende eksempel: "Hvis jeg ryger en cigaret, jeg ryger den måske halvt op, kaster den væk, så kommer en bag ved mig, tager denne halve cigaret op – jeg vender mig kort om og siger: Holdt, det er min! Retten til den har jeg mistet for længst. Og det samme siger jeg også her: Hvem giver stadig lægerne ret til, over disse syge, som de allerede for længst har opgivet, direkte har erklæret for uhelbredelige, nu pludselig at tage stilling til det og sige: Holdt, det er forbudt at hjælpe dette menneske!"

"Hvad mine modstandere måtte gøre, har de gjort til bunds ..."

Bruno Gröning, april 1952

Kilde:

Bruno Gröning stiftelsens arkiv